

“Het is tijd om eindelijk de schaamte te overwinnen, de stilte te doorbreken, terug te vechten ...”

Ik wandel door de straat en kijk opeens recht in het arrogant grijnzende gezicht van de man die me ooit alles heeft afgenomen: mijn waardigheid, mijn zelfrespect, ja, zelfs bijna mijn leven. Mijn hart klopt in mijn keel, ik voel zijn handen weer rond mijn keel, het touw wordt steeds strakker aangetrokken, ik onderga alles opnieuw. Wijselijk probeer ik een hyperventilatieaanval te onderdrukken, want intussen ben ik toch sterker... We zijn nu bijna twee jaar verder. Het ergste IS al achter de rug. Het is tijd om eindelijk de schaamte te overwinnen, de stilte te doorbreken, terug te vechten... Ik wil dezelfde rechten als mijn dader! Het tart alle verbeelding, maar in dit land heeft een verkrachter, moordenaar, stalker, vrouwenmishandelaar meer rechten dan ik! Ze lijken wel boven de wet te staan.

Met mijn verhaal wil ik niet enkel aandacht vragen voor mijn lotgenoten, maar ook de armzalige werking van ons rechtssysteem met het gebrek aan zowel mentale als institutionele ondersteuning aanklagen, evenals het ongelooflijk incompetent en ronduit grove gedrag van vele van onze politieagenten. Slachtoffers zijn in dit land niet een maar drie keer slachtoffer: van hun dader, van het systeem en van diezelfde dader die donders goed weet dat het systeem je niet zal helpen en dus gewoon verder doet, tenzij je over genoeg financiële middelen beschikt om meteen een dure advocaat in de arm te nemen OF hooggeplaatste politieke en/of gerechtelijke vriendjes hebt.

Ik kom uit een goede middenstandsfamilie, opgevoed met het principe “blijf maar mooi met je twee voeten op de grond en klaag niet”. Ik heb een Master op zak en een boel buitenlandse ervaring. Ik heb een goede job en een eigen woning. Ik heb dit allemaal zelf opgebouwd, waardoor men mij eerder als de sterke zelfstandige jonge vrouw zou omschrijven die haar mannetje wel weet te staan staan in plaats van als slachtoffer. En toch, het meisje dat ooit met vurige vastberadenheid zei “als een man ooit een vinger naar mij uitsteekt, zet ik hem meteen aan de deur”, moest uiteindelijk onder ogen zien en toegeven dat ze zelf een mishandelde vrouw was. En geloof me, dit was een lange, harde innerlijke strijd. Ik weigerde mezelf zo te zien, rationaliseerde alles en verborg alles voor mijn vrienden, familie en collega’s. Een vrouw zoals ik wordt immers niet geacht zoiets mee te maken. Ik liet alles gewoon in stilte gebeuren, beet door en bleef vrolijk en opgewekt voor de buitenwereld. Ik dacht dat ik het alleen wel kon oplossen... tot het echt te erg werd en ik bijna alles kwijt raakte: mijn job, mijn huis, mijn zuurverdiende spaarcenten en vooral mijn leven.

Het heeft me tijd en moeite gekost, maar zodra ik de knoop had doorgehakt, heb ik alles volgens het boekje gedaan: aangifte na aangifte. Je moet toch eerst een lijk dossier opbouwen vooraleer je ‘au sérieux’ wordt genomen. Desondanks werd ik meermaals op zo’n onheuse manier behandeld door agenten dat ik me klein en vernederd voelde en op de duur de moed opgaf. De uitspraak: “Ah, nu mevrouw uit de relatie is gestapt, moet ze per se haar vuile was komen buiten hangen”, spookt nog steeds door mijn hoofd. Het ging hier over een laattijdige aangifte die ik wilde doen inclusief een verklaring van het hoofd Spoed nadat ik in het UZA was opgenomen omdat mijn toenmalige partner me had proberen te wurgen – meer dan een jaar later pas in een bijkomend politierapport letterlijk opgenomen als ‘poging tot moord’. De woorden van de arts achtervolgen me nog steeds: “Mevrouw kijk eens hoe u

er aan toe bent, volgende keer bent u in het beste geval een oog kwijt, in het slechtste mogen we een lijk in ontvangst nemen.” De keren dat ik met de tranen in mijn ogen, de wanhoop nabij het politiekantoor verliet zijn ontelbaar. Slechts twee maal werd mijn ex-vriend gearresteerd, voor een van de vele inbraken (op heterdaad betrapt) en een zware fysieke aanval op straat met doodsbedreigingen. De eerste keer kwamen agenten me vertellen dat hij uit het politiekantoor was ontsnapt. De tweede keer - na een helse nachtelijke achtervolging, waarbij 8 stevige agenten nodig waren om hem te ‘pakken’ en in bedwang te houden – stond hij nog geen 7 uur later alweer op vrije voet en begon de nachtmerrie opnieuw: stalking, achtervolgingen, inbraken, bedreigingen, enz. Als ik mij een dure advocaat had kunnen permitteren, had ik een contactverbod kunnen aanvragen.

De lijdensweg die nadien begon, had ik me nooit kunnen voorstellen. Zelfs nu, 2 jaar later, is die nog steeds niet voorbij... November 2013 werd ik voor het eerst ondervraagd, 6 uur aan een stuk, over alle feiten tot in het meest walgelijke detail. Over het geweld tijdens de relatie wijd ik liever niet te veel uit, ik kan enkel zeggen dat ik enkele malen mijn leven heb zien voorbijflitsen. De ene dag was al erger dan de andere: alle hoeken van de kamer heb ik gezien, de keren dat hij op mij sprong, de kleren van mijn lijf scheurde en me probeerde te wurgen kan ik niet meer tellen, pepperspray in mijn ogen, mes op mijn keel en ga zo maar door. Tijdens het verhoor gaf de inspecteur toe dat er in mijn dossier ongelooflijk veel fouten werden gemaakt, zowel door politie, het gerecht als het ziekenhuis ... maar wat moet ik daarmee? Als excuus haalde hij aan dat het gaat om een eenmansdienst en hij overwerkt is. Hierdoor blijven er net als ik veel vrouwen in de kou staan en ontspringen veel mannen de dans. Op dit moment is de man zelfs van dienst veranderd en staat er enkel een ‘maatschappelijk assistent’ ter beschikking. Onbegrijpelijk!

Vaak nog krijg ik te horen: “Moest het om fraude tegenover de staat gaan, zat hij al lang vast.” Ik mag al ‘blij’ zijn dat ik nog leef. Bovendien loopt de man die dit alles heeft veroorzaakt, die mijn leven voor altijd op een negatieve manier heeft beïnvloed nog steeds straffeloos rond. Hoewel men wist waar hij woonde en meermaals werd bevestigd dat hij effectief een psychopaat is, heeft men hem enkel per post ‘uitgenodigd voor verhoor’. We weten allemaal dat iemand die zo gek is en zo veel op zijn kerfstok heeft, zich niet vrijwillig bij de politie zal aanmelden. Momenteel ligt de zaak nog steeds bij de onderzoeksrechter, wordt mij gezegd dat hij niet te vinden is – terwijl niet enkel ik, maar ook vrienden hem al vaker hebben zien rondlopen. De idee dat het gerecht hem zal zoeken, is ongetwijfeld een illusie. Intussen wacht ik nog steeds in onzekerheid een eventuele rechtszaak af en staat mij leven ‘on hold’.

Persoonlijk voel ik me ongelooflijk in de steek gelaten door zowel ons rechtssysteem als door de politie en politici in het algemeen. Het is tijd dat er wordt toegegeven dat wij in ons beschaafde België kampen met een niet te overzien probleem op het vlak van vrouwenrechten en intra-familiaal geweld, dat wij op dat gebied enorm achterstaan op andere landen en er een chronisch gebrek is aan degelijke opvang voor vrouwen die in zulke situatie belanden, evenals aan opgeleide agenten; ‘tout court’ aan agenten die een vrouw ‘aux sérieux’ nemen als het gaat om verkrachting, stalking en geweld. Er zijn ontelbare vrouwen die zich in een uitzichtloze situatie bevinden, die doorbijten, bang zijn of hun situatie misschien niet onder ogen durven te zien, het niet durven toe te geven, voor zichzelf excuses zoeken, ... Dus zodra zij die stap hebben gezet om aangifte te doen, zouden zij

waardig moeten worden behandeld in plaats van met tranen in hun ogen en de moed in de schoenen het politiekantoor te verlaten.

Het is schrijnend dat je bang moet zijn om als 'slachtoffer' van verkrachting, mishandeling, eender wat te worden gestigmatiseerd, terwijl het eigenlijk de dader is die door de maatschappij gebrandmerkt zou moeten worden.

Ik kom hiermee dan ook naar buiten in de hoop dat medeslachtoffers eindelijk ook de stilte durven te doorbreken, zich niet beschaamd meer hoeven te voelen en zichzelf niet meer als schuldige beschouwen. Hoe meer hierover wordt gepraat, hoe beter we mekaar kunnen steunen en ervoor kunnen zorgen dat er inderdaad strengere maatregelen worden getroffen. Dat de maatschappij eindelijk de DADERS gaat veroordelen in plaats van de vrouwen, die bang zijn dat hun naam, hun eer, hun carrière daardoor in het gedrang zal komen, want dat is net waar verkrachters en vrouwenmishandelaars op teren. Dat de daders inderdaad in staat van beschuldiging worden gesteld en niet zoals nu nog TE vaak het geval is, vrij blijven rondlopen... alsof er nooit iets is gebeurd, alsof dit allemaal normaal is.